

עלון שבועי

פרשת פנחס תשפ"ד

יוצא לאור על ידי לשכת הרבנות גבעת זאב

גדול השלום שניתן לפנחס בן אלעזר הכהן

"לכן אמור, הנני נותן לו, את בריתי שלום" (במדבר כה, יב), היה פנחס במצב לא נעים על מה שעשה, מצד אחד, כלפי השם-יתברך, זהו מעשה נורא ואדיר, אולם כלפי האנשים, כל אחד, לומד פשוט אחר בדבר. הללו דנים אותו לשבח, והללו לגנאי, וגם הוא בסכנה, שלא יקפוץ זמרי, ויהרגנו. למה זקוק פנחס בעת כזאת? למנוחה ושלום. לכן נתן לו השם יתברך, מתנה הכי חשובה. שלום ולא סתם "שלום" אלא "ברית שלום". ווי"ו של שלום קטיעה, וקוראים שלם, כלומר, שיהא שלם עם כולם, עם כל אחד ואחד.

ברכת שלום חשובה היא מאוד. והמדרש (במד"ר, פנחס כא, א) כותב: אמר הקב"ה, בדין הוא שיטול שכרו "לכן אמור, הנני נותן לו, את בריתי שלום". גדול השלום שניתן לפנחס, שאין העולם מתנהג אלא בשלום, והתורה כולה שלום, שנאמר (משלי ג, יז) "דרכיה דרכי נועם, וכל נתיבותיה שלום". ואם בא אדם מן הדרך, שואלים אותו שלום. וכן שחרית שואלים לו, שלום. ובאמת, כך שואלים בשלום. וקוראים "שמע ישראל" בערבית של שבת וחולותמים, "הפורס סוכת שלום על עמו". התפילה חותמים בשלום. ברכת הכהנים חותמים בשלום. אמר רבי שמעון בן חלפתא, אין כלי מחזיק ברכה אלא השלום, שנאמר (תהלים כט, יא) "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום".

גדול השלום, שהקב"ה שינה בדבר, מפני השלום. שנאמר (בראשית יח, ג) "האף אמנם אלד, ואני זקנת", והיא שרה, לא אמרה כן, אלא אמרה "ואדוני" זקן (שם יח, יב) גדול השלום, ששינה המלאך, שדבר עם מנוח, מפני השלום, שלאשה אמר (שופטים יג, ג) "הנה נא את עקרה ולא ילדת", ולא סיפר דבר זה למנוח. גדול השלום שהשם שנכתב בקדושה, אמר הקב"ה ימחה על המים, בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו. וידוע איסור מחיקת השם, כאשר למדנו בשבועות (דף לה ע"א) אבל מוחקים, בכדי שיבוא השלום, בין איש המקנא לאשתו, שאם היא טהורה, הכל יהיה בסדר. רבי אלעזר אומר: גדול השלום, שלא נטעו הנביאים, בפי כל הבריות, אלא שלום. גדול השלום, שניתן לענונים, שנאמר (תהלים לז, יא) "וענונים ירשו ארץ, והתענגו על רוב שלום".

והנה אנו מוצאים, שאין שלום לרשעים, אמר ישעיה הנביא (מח, כב) "אין שלום אמר ה' לרשעים". כלומר: הרשעים מתרחקים ממידת הנאה שהיא שלום. ירמיהו אמר (ו, יד) "וירפאו את שבר עמי, על נקלה, לאמר, שלום שלום, ואין שלום".

וכן כתב במגילת איכה (ג, יז) "ותזנח משלום נפשי, נשיתי טובה". ועל זה שואלת הגמרא (שבת דף כה ע"ב) מאי ותזנח משלום נפשי? אמר רבי אבהו: זו הדלקת נר שבת, הרי השלום מביא אור בבית. וכן אור מביא שלום בבית. הרי אמרו בספרא (מובא ברש"י ויקרא כו, ו) "ונתתי שלום", שמא תאמר הרי מאכל, הרי משתה, אם אין שלום אין כלום. תלמוד לומר: אחר כל זאת "ונתתי שלום בארץ", מכאן שהשלום שקול כנגד הכל. וכן הוא אומר: "עושה שלום, ובורא את הכל". והתנא האלוקי, רבן יוחנן בן זכאי אמרו עליו: (ברכות דף יז ע"א) שלא הקדימו אדם שלום מעולם, ואפילו נכרי בשוק. אביי היה אומר תמיד: לעולם יהא אדם ערום ביראה כנאמר "מענה רך ישיב חמה" (משלי טו, א). ומרבה שלום עם אחיו, ועם קרוביו ועם כל אדם, ואפילו עם הנכרי בשוק, כדי שיהא אהוב למעלה, ונחמד למטה, ויהא מקובל על הבריות. גדול השלום, שבו ניתן שכר התורה והמצוות שנאמר: (ויקרא כא, ו) "ונתתי שלום בארץ". גדול השלום שניתן לאוהבי תורה שנאמר (תהלים קיט, קסה) "שלום רב לאוהבי תורתך". על כן, הבטיח הקב"ה לפנחס, על ידי משה רבינו, לכן אמור "הנני נותן לו את בריתי שלום".

בצפיית ראיית הישועה השלימה על עמו ונחלתו, שבת שלום ומבורך.

יוסף טולידאנו

הרב מקומי

הזמנים מדויקים

לפי אופק גבעת זאב יע"א

הזמנים מתחילים בשבת קודש

כ"א תמוז תשפ"ד (27 יולי 24)

ומסתיימים ביום שישי

כ"ז תמוז תשפ"ד (2 אוגוסט 24)

זמן הדלקת נרות שבת: 19:10

זמן צאת השבת: 20:30

זמן צאת השבת לר"ת: 21:14

הפסרת השבוע: מפטירים בירמיהו (א,

א) "דברי ירמיהו" עד "נאום ה' (שם ב, ג)

שבת ראשונה דתלתא דפורענותא עד קדש

ישראל לה' ראשית תבואתה (כמנהג

הספרדים)

זמן עלות השחר: 04:07 - 04:13

04:29 - 04:34

זמן ציצית ותפילין 04:54 - 04:59

זמן הזריחה: 05:51 - 05:56

סוף זמן קריאת שמע:

מג"א: 08:26 - 08:29

הגר"א: 09:18 - 09:20

סוף זמן תפילת שחרית:

מג"א: 09:32 - 09:54

הגר"א: 10:27 - 10:29

זמן חצות היום: 12:45 - 12:45

זמן מנחה גדולה: 13:20 - 13:19

זמן פלג המנחה: 18:13 - 18:10

זמן השקיעה: 19:39 - 19:35

זמן צאת הכוכבים: 19:58 - 19:53

זמן צאת הכוכבים לר"ת:

20:56 - 21:02

זמן חצות הלילה: 00:45 - 00:45

זמן הדלקת נרות

פרשת מטות מסעי בשעה 19:05

שבת קודש כ"א תמוז: יום ההילולא של הצדיק רבי אברהם מתתיהו האדמו"ר משטעפנעשט זצ"ל.

יום ראשון כ"ב תמוז: יום ההילולא של רבי שלמה מקרלין הי"ד.

יום שני כ"ג תמוז: יום ההילולא של רבי משה קורדובירו זצ"ל.

יום רביעי כ"ה תמוז: יום ההילולא של רבי אריה ליב בעל שאנת אריה זצ"ל ושל רבי יוסף ב"ר מכלוף אביחצירא זצ"ל רב העיר יבנה.

יום חמישי כ"ו תמוז: יום ההילולא של רבי שלמה גאנצפריד זצ"ל מחבר ספר קיצור שו"ע.

יום ששי כ"ז תמוז: יום ההילולא של כ"ק האדמו"ר רבי אלעזר ב"ר מאיר אביחצירא זצ"ל ושל רבי יעקב עדס זצ"ל חבר ביה"ד הגדול בירושלים ושל יוסף בן יעקב זיע"א.

זכרונם לברכה לחיי העולם הבא
זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

על איזו הנהגת המקובלים הקפיד מרנא החפץ חיים לעשותה בימי 'בין המצרים'?

ידוע שהחפץ חיים בספרו ה'משנה ברורה', לרוב לא הביא להלכה את הנהגת הקבלה, אבל יש הלכות בהן הביא כן את דברי האר"י להלכה ולמעשה.

אחד מהם הוא בהלכות 'בין המצרים' (סי' תקנא ס"ק קג) שם כתב ה'משנה ברורה', שבכוונת האר"י כתב שיתאבל בימים אלו אחר חצי היום, ויבכה כמו חצי שעה.

אכן בעדות ממרנא החפץ חיים (כל כתיבי הח"ה, שיחות החפץ חיים עמ' יט) הובא שבימי בין המצרים הקפיד החפץ חיים לומר תיקון חצות, בכל יום לאחר חצות היום, אף שבשאר ימות השנה לא הקפיד על כך, אף שהביאם בספרו ה'משנה ברורה', בסימן א (ס"ק ט).

ימי בין המצרים

מיום י"ז בתמוז עד אחד ט' באב נקראים הימים ימי בין המצרים. ממעטים בשמחה, אין נושאים נשים, אין לובשים בגד חדש, ואין מסתפרים (למנהג אשכנז) אין מברכים "שהחיינו" על פרי חודש, ובשבת יש אומרים שמוות לברך. לדעת הגר"א מותר לברך על פרי חודש אף בימי החול, אם לא ימצא הפרי אחר תשעה באב ומותר לברך "שהחיינו" על כל הנאה שאי אפשר לדחותה (הד"ע"ף) סעודה של שידוכים מותר עד ראש חודש אב, וסעודת מצוה כמו ברית מילה, פדיון הבן וסיום מסכת, מותרת ללא ריקודים ובלי תזמורת אפילו בכשר ויין גם אחר ראש חודש. טיולים ורחצה של תענוג מותרים עד ראש חודש. שידוכים בלא סעודה מותרים אפילו בתשעה באב שמא יקדמנו אחר, ליטול הציפורניים לכבוד שבת מותר אף אחרי ראש חודש.

חסידים ואנשי מעשה נוהגים לערוך תיקון חצות בכל יום אחר חצות היום מיום שבעה עשר בתמוז עד ערב תשעה באב מלבד ערב שבת וערב ראש חודש. **מהרה יהפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים.**

"צרו את המדינים..."

כי צוררים הם לכם בנכליהם" (כה, יז-יח)

שואל רבי אלימלך מליז'נסק בספרו "נועם אלימלך", מדוע כתוב "צוררים" לשון הווה על מה שעשו בעבר? ועוד יש להקשות, הלא דבר פעור מעשה - היה, ולמה אם כן מכנהו בלשון מחשבה: "בנכליהם אשר נכלו לכם" לשון המדברת במחשבות שרצו להחטיא ולהצר לישראל, הלא המדינים לא הסתפקו במחשבות, אלא עשו מעשים של ממש? ומתוך, אכן יותר מאשר פגעו המדינים בישראל בגשמיות, פגעו בהם ברוחניות, ונוק זה עדיין שריר וקיים, והוא מה שגורם להרהורי עבירה לחדור לישראל מאז מעשה זמרי. אותם "נוכלים", שהם מחשבות זרות ורעות, הם עודם "צוררים" בהווה ופוגעים בנו עד היום הזה.

בספר "ברכת טוב" תירץ על דרך הכתוב במכירת יוסף (בראשית לו, יח) "ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אותו להמיתו", ולכסוף כתיב (שם כח) "ויעברו - אנשים מדינים סוחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים וגו'", ולכן אמר כאן על המדינים ש"צוררים הם לכם בנכליהם", רצה לומר, עוד באותה התנכלות של אחי יוסף "ויתנכלו אותו להמיתו", ונתגלגלה צרת מכירתו דווקא על ידי המדינים.

אמירת תיקון חצות

בימי בין המצרים אחד חצות היום

בין המצרים כתב מהרח"ו ז"ל (בשער הכוונות דף פט, ע"ג), ענין בין המצרים וזה כ"א ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחד חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכיה ממש על חורבן הבית וטעם היות זה אחד חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד.

הציבור נקרא להתפלל

לשלוש חיילי צה"ל וכל כוחות הביטחון ועם ישראל בעקבות המצב הביטחוני בארץ "עת צרה היא ליעקב וממנה יושע" רואים שאיבי ישראל מנסים לפגוע בילדים נשים ומבוגרים ללא עוול בכפם, אנו יהודים מאמינים ועל כל אחד מאיתנו לישא בערבות הדדית, לקרוא להתפלל להקב"ה ולומר פרקי תהלים ולהתחזק בלימוד התורה לשלוש עם ישראל.

נא להתפלל לרפואה שלימה והחלמה מהירה בתוך שאר חולי עמו ישראל ברחמים

שמעון אורי בן ניל"י הי"ו * הרב אליהו יעקב בן רות רבקה שליט"א * הרב אברהם בן חיה זוהרה שליט"א * משה בן אסתר בן חמ"ו הי"ו * הרב מרדכי בן אסתר שליט"א * הרב יצחק בן ימנה שליט"א * טוביה בן אסתר הי"ו * רבי אברהם מכלוף בן סעודה הי"ו * שמריהו בן מרים הי"ו * יוסף חיים בן אודליה וברך ה"י * הרב יואל בן מרים שליט"א * יקר בן עליזה הי"ו * יעקב בן לבנה הי"ו * חיים בן לאה כהן הי"ו * עובדיה בן נעימה הי"ו.

הרבנית שושנה בת דינה שתח' * הילדה הדסה בת מנוחה חוה שתח' * תהילה בת אורטל שתח' * מטילדה בת חיה זוהרה שתח' * ניצה בת טובה שתח' * חנה בת חיה זוהרה שתח' * סימונה בת טלי שתח' * הרבנית צביה בת אביגיל שתח' * בתיה בת ריזל שתח' * תמר בת קלרה שתח' * עמליה לוי בת חנה שתח' * קרול מלכה בת יהודית תח' * רחל רלי בת בתיה הי"ו וילדה שתח' * הרבנית דינה ברכה בת אסתר הדסה שתח' * סוזן (שושנה) בת מסעודה שתח'.

"זהו אל כביר לא ימאס בתפילת רבים"

עניינים זמנים מיוחדים

"וידבר ה' אל משה לאמר פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל" (במדבר כה, י-יא)

לכאורה, שואל רבינו משה מקוצי הלא אין פתיחת פרשה זו אלא סיומה של סוף פרשה שלפניה, שבראשונה מסופר מעשה פנחס ובשניה בא על שכרו. ולמה באו שתי הפרשיות נפרדות? מה טעם לריווח בין הדבקים? אלא מגיד, שאין ממהרים לשלם שכר קנאות. **אם קנאי אתה**, המתן נא מעט עד שיבדקו תחילה יפה יפה את מעשיך, אם אמנם כל כולם הם לשם שמים בלבד, ללא פנייה ונגיעה אישית פרטית כל שהיא. (פרפראות לתורה)

- מה בין בני לבין חמי -

סמיכות הפרשיות, **בלק לפנחס**, מה מלמדנו? ההבדל בין מנהיג שלהם למנהיג שלנו. בלק בן ציפור מלך מואב מלא מגור, מורא ופחד, מפני בני ישראל, "הנה העם יצא ממצרים, הנה כסה את עין הארץ והוא יושב ממולי". מהי הגבתו? מהו המאמץ המלחמתי שלו? הוא שולח שליחים לשכור את בלעם: "לכה נה ארה לי את העם הזה". הוא עצמו שטוף בהלולותיו וחיגנותיו, מעדניו ותענוגיו, והריהו מתעצל אפילו לפצות פה טמא שלו ולקלל. לא כן פנחס, אחד מן הכהנים הזרזים, אלא: וירא פנחס מיד ויקח רומח בידו, אינו ממתין ומחכה כי מלאכתו תיעשה על ידי אחרים. ובמקום שאין אנשים, הוא משתדל להיות איש מלחמה, אומר ועושה, מדבר ומקיים. (שם)

- בתוך עמי -

"בקנאו את קנאתי בתוכם" (במדבר כה, יא) "בתוכם" מה תלמוד לומר? אומר רבי פנחס מקוריי: ללמדנו כי קנאי כן ואמיתי גם באותה שעה גופה, שהוא עושה מעשה פנחס ומקנא קנאת ה' צבאות, הוא רואה ומרגיש עצמו בתוכם, כאחד העם, כחלק בלתי נפרד מכלל ישראל וכאח וריע לכל אחד מישראל. (שם)

- טוב שלום קטוע ממחלוקת שלמה -

"לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום" (במדבר כה, יב) בגמרא (קידושין דף סו ע"ב) אמר רב נחמן וי"ו דשלום (הנאמר כאן בריתי שלום) קטיעה היא, כלומר, "שלום" כתיב במקום "שלום". מגיד שהקנאות מדה ואינה מדה. אפילו המטרה הנשגבה ביותר אין כחה יפה לקדש את האמצעים. צא ולמד, אין לך קנאות כנה מקנאותו של פנחס, אף על פי כן, שלום הנובע ממנו קטוע. "שלום" ולא "שלום". (שם)

- אחרי מות קדושים -

"ויהי אחר המגפה" (במדבר כה, יט) והרי כל מקום שנאמר בו "ויהי" לשון צרה הוא, מה צרה היתה כאן? אכן, אומר ר' יוסף מטוריינא, צר וצרה, שלא קינא פנחס את קינאת ה' ועצר את המגפה, אלא לאחר שמתו בה ארבע ועשרים אלף מבני ישראל, שאילו היה מזדרז ועושה מה שעשה לפני כן, הרי לא פרצה המגפה כל עיקר.

"הנני נותן לו את בריתי שלום" (במדבר כה, יב) פנחס סיכן את עצמו לא בזה בלבד, שהרג נשיא בית אב לשמעוני ובת מלך מדין, אלא גם בזה שדמו הותר בשעת ההריגה כי הבא להרג השכם להורגו, ולו הרג זמרי את פנחס, לא היו לו דמים. (עפ"י ר' יצחק עראמה). "הנני נותן לו את בריתי שלום" שהיה דואג פן הפסיד כהונתו, שהרי אמרו כהן שהרג את הנפש לא ישא את כפיו, עד שהבטיחו הקב"ה, הואיל והרציחה היתה לשם שמים. (חזקוני). "תחת אשר קנא... ויכפר על בני ישראל". מאחר שעשה כפרה זו ראוי הוא לכהונה ולעשות כפרות אחרות. "אשר קנא לאלוקיו ויכפר על בני ישראל": מאהבתו את השם עשה טובה לישראל (אבן עזרא). (שם)

- למען השלום בארץ השלום -

"וידבר ה' אל משה... לאלה תחלק הארץ בנחלה" (במדבר כו, נב-נג) מדרך הטבע אומר ר' יעקב שמשון משפיטיבקה כל חלוקה מסבבת מחלוקת, גורמת סיכסוכים וחיכוכים. לפיכך, ציוה להם הקב"ה שיקדימו לחלק את הארץ בעודם במדבר, למען יבצעו ויגמרו כל ענייני חלוקת הרכוש בחוצה לארץ ויחסלו שם את כל המחלוקות והמריבות שביניהם, וכי יבואו אל הארץ יתענגו על רוב שלום, איש בנחלתו, איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתו. (שם)

שבת פרשת פנחס: קוראים לשבעה גברי בפרשת פנחס. **הפטרות השבוע:** מפטירים בירמיהו (א, א) "דברי ירמיהו" עד "נאום ה' (שם ב, ג) שבת ראשונה דתלתא דפורענותא עד קדש ישראל לה' ראשית תבואתה (כמנהג הספרדים)

מנחה של שבת: קוראים לשלושה בפרשת מטות.

היום גורם קדושה לכפר על עם ישראל וצריך להיות בתשובה גדולה כיום הכפורים כי **פנחס הוא אליהו הנביא**. שקנא לה' ויבשר על הגאולה.

יום שישי בשבת: זמן הדלקת נרות בערב שבת קודש מטות מסעי בשעה 19:05

מדידת טלית ללא ציצית

כתב המ"ב (ס"ק ה) מוכרי הבגדים שלובשים ומכוונים להדאות לקונים מדתן פטורים. ע"כ.

וכתב בהלכה ברודה (אות ג) שאם מודד טלית או מתעטף בטלית כדי ללמוד או ללמד לאחרים כיצד מתעטפים בטלית

פטור מלהטיל בו ציצית, ואם יש ציציות בבגד זה, אינו רשאי לברך עליו.

זרע שמשון לרבינו שמשון חיים

ב"ד נחמן מיכאל נחמני זיע"א

אשר בירך והבטיח בני חיי ומזוני טובי
ללומדים בתורתו, ורבים נושעו בזכותו

בכל מילי דמיטב

מן הראוי להזכיר את שמו של רבנו
קודם הלימוד כדי שיהיה שמו לזיכרון
ויתקיים בו מאמר הז"ל כל האומר שמועה
בשמו שפתותיו דובבות בקבר
"ובחודש השביעי באחד לחודש...
ועשיתם עולה"

(במדבר כט, א-ב)

אמר רב תחליפא, בכל מוספין כתיב, והקרבתם. וכאן כתיב, ועשיתם עולה. הא כיצד. אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, בניי, מעלה אני עליכם, כאילו היום נעשיתם לפניי. כאילו היום בראתי אתכם כריאה חדשה. הדא הוא דכתיב (ישעיה טו, כב), כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה. (ויקרא רבה כט, א) יש להבין, מה תועלת יש להם לישראל, בכך שכאילו היום נעשו. עוד קשה, על מה שאמר 'כאילו היום בראתי אתכם כריאה חדשה'. איזה תוספת מעלה יש בדבר, יותר מה שהגיד קודם לכן, 'כאילו היום נעשיתם לפניי'. ועוד, מהי הראיה שהביא מן הפסוק, 'כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה'. הלא פסוק זה, מדבר על לעתיד לבוא, לעת שיתחדש העולם. אלא, העניין הוא כך. כי הנה התשובה ודאי שמכפרת.

אולם עדיין צריך, למרק את הנאת החטא. מירוק זה, פעמים שנעשה כאמצעות ייסורים. ופעמים, על ידי רחמים עליונים. ועל זה אנחנו מתפללים ומבקשים, 'ומה שחטאנו לפניך, מרק ברחמיך הרבים. אבל לא על ידי ייסורים וחוליים רעים'.

אולם אנחנו, אין אתנו יודע עד מה. מי זוכה שיתמרקו חטאיו ברחמים עליונים. ומי נזקק לייסורים חלילה, כדי להתמרק מעוונותיו. כי ענינו הרואות, צדיקים שמתיסורים רבות, כדי למרק חטאי העבר. ומאידך, הלא 'יש קונה עולמו בשעה אחת', (עבודה זרה דף י' ע"ב). כלפי עניין זה, מכון כאן המדרש, באומרו כי בכל המוספים נאמר 'והקרבתם'. היינו, שאומנם החוטא מתקרב לקדושה על ידי הקרבן, וחטאו מתכפר. אך הוא עדיין נצרך, למירוק החטא. ברם, שונה מהם מוסף של ראש השנה, שנאמר בו 'ועשיתם', אשר רב חילו. לא זו בלבד, שהוא מכפר על החטא.

אלא גם הופך את האדם, להיותו נעשה ככריה חדשה, כמו גר שהוא קטן שנולד. ועד כדי כך, ששוב אינו נדרש עוד, למירוק החטא. וכשיטת רבי יוסי (יבמות דף מה ע"ב). שאין פוקדים על הגרים שום חטא קדום. מפני שהשתנו בגוף ובנפש. שמא יבוא מאן דהו ויטען, הלא ישנה שיטה הסוברת, כי אף הגרים אשר נחשבים כקטנים שנולדו, גם הם צריכים להתמרק בייסורים. על שעברו על שבע מצוות בני נח, טרם התגיירותם. לפי זה, מה מועיל לנו, מה שאנו נחשבים בראש השנה, כאילו היום נעשינו. לכן הוסיף המדרש, 'כאילו היום בראתי אתכם כריאה חדשה'.

הדא הוא דכתיב, כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה'. לאמור, כי יש בכפרתו של מוסף ראש השנה, סגולה מיוחדת, להפוך את בני ישראל לכריאה חדשה ממש, כמו שיהיה לעתיד לבוא. מבלי צורך למרק את החטאים על ידי ייסורים וחוליים רעים. וכמו שנאמר על אותם הימים (יחזקאל לו, כו), 'ונתתי לכם לב חדש... והסירותי לב האבן... ונתתי לכם לב בשר'. 'וזה, בשביל כבוד וקדושת היום, שגורם כך, שיש תוספת טהרה וקדושה בנשמה מחמת הרגל, כנודע'. (אות ד).

פרשת פנחס ובין המצרים

פרשת פנחס, שבה נמצאים כל מועדי השנה ויש בה את פרשיות הקרבנות, תמידים ומוספים, חלה על פי רוב בימי בין המצרים, אומר ה"שפת אמת", שיש בזה רמז לעורר לבית ישראל שישתוקקו לבנין המקדש במהרה בימינו, והקריאה בשבת בתורה בפרשת הקרבנות, חשובה לפני הקב"ה כאילו הקרבנו ממש.

ה"בני יששכר" אומר, כיון ששלושת השבועות הם ימי אבל ועצבות, ויש חשש שמא מרוב צער ישתקעו בעצבות, לכן קוראים פרשת פנחס שהיא פרשת החגים והמועדים שיש בה רוח של שמחה, ותשרה שמחה ותקווה בלבבות.

ויש אומרים, כשתהיה הגאולה השלימה, יהפכו ימי האבל לששון, וכמו שכתוב (ירמיה לא, יג) "והפכתי אבלם לששון". וא"כ, שבעה עשר בתמוז יהיה - יו"ט ראשון ותשעה באב יום אחרון של חג, ובין המצרים יהיה חול המועד, לכן קוראים פרשת המועדות בבין המצרים.

בספר "אוהב ישראל" להרה"ק מאפטא, כתוב, כ"א הימים בין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב הם המקור והשורש לכל המועדות של השנה שהם בכללן גם כן כ"א יום שבת, ראש חודש, ז' ימי הפסח, חג השבועות, יומיים - ראש השנה, יום הכיפורים, שמונת ימי חג הסוכות, וסימנך (תהילים עג, א) "אך - טוב לישראל". ואי"ה, כשנוכח לגאולה השלימה, אז יתגלה רב טוב הצפון, כי אז נהיה ראויים לברכות וישועות טובות מצד הדין.

מסופר, כי המגיד ממזריטש שלח שניים מטובי תלמידיו למדינות אשכנז, כדי שיכהנו ברבנות ויוכלו לעמוד ולהפיץ תורה ויר"ש. האחד, רבי שמעלקא מניקלשבורג, ואחיו בעל ה"הפלאה" (ר"ת הקטן פנחס הלוי איש הורביץ) שהתקבל כרב בפרנקפורט, אבל במדינותיהם סבלו מאוד מרדיפות. ביום מן הימים הגיע בעל ההפלאה לפולין, והתקבל בכבוד מלכים. שאלו אותו, איך יתכן שבמקומו שמכירים אותך לא מכבדים אותך, ודווקא בפולין שלא מכירים אותך מכבדים אותך. ענה להם ר' פנחס, מפרשתנו אנו רואים גם כן, שהרי פרשת פנחס כשקוראים אותה בזמנה, הרי היא נקראת בימי בין המצרים, אבל כאשר "פנחס" מגיע בתור "אורח" בכל המועדים שקוראים למפטיר בקרבנות היום, מכבדים אותו מאוד. פנחס בבית הוא בין המצרים, אבל כאשר פנחס אורח, נוהגים בו יום טוב. כשחזר לקהילתו בפרנקפורט ושמעו בני עירו את הכבוד שנחל רבם בפולין, הכפילו את משכורתו. החזן שמע על כך, וטען שגם הוא עובד בקהילה, ומדוע לא יוסיפו לו למשכורתו. אמרו לו, על זה נאמר עושה מעשה זמרי ומבקש שכר כפנחס.

איזה ספר בקש החפץ חיים מחתנו ואנשי ביתו

שיתעסקו בהפצתו יותר משאר ספריו?

כתב ה'חפץ חיים' בהקדמה לספרו 'חפץ חיים': "שחטא לשון הרע הוא העיקר לסיבת גלותנו, כמבואר בגמ' ביומא ובירושלמי, וא"כ כל כמה שלא נראה לתקן חטא זה, איך תוכל להיות גאולה? והרי כידוע גם שנגזרה גלות על ישראל מעת מעשה המרגלים, והוא היה בעוון לשון הרע כמו דאיתא בערכין (דף טו ע"א) ואם כן אנו מוכרחים לתקן זה החטא קודם הגאולה".

והביא בספר 'מאיר עיני ישראל' (ח"ב) מאת חתנו הגרמ"מ זקס זצ"ל, שהחפץ חיים ציוה לאנשי ביתו ובפרט לחתנו הגרמ"מ זקס, שיתעסקו ביהוד בהפצת הספר 'חפץ חיים' כי חטא לשון הרע הוא המעכב הגדול של הגאולה, ומן הראוי להפיץ תיקון חטא זה כדי לקרב הגאולה.

"ונתתה מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל" (כו, יח- כ)

הגמ' בבבא בתרא (דף עה ע"א) אומרת, "ונתת מהודך עליו" ולא כל הודך. זקנים- שבאותו הדור אמרו: פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה, אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה. שואל ה"תורה תמימה", מהי הבושה? וכי ישנם בכלל אנשים שפניהם כפני לבנה? האם בדורות האחרונים היה מישהו שפניו כפני לבנה? מדוע לא נשמח בעצם המציאות שאין כדוגמתה, של אדם שהגיע לדרגה כזו שפניו זורחות כלבנה?

מתרץ ה"תורה תמימה", שהם סמכו על זה שמשה רבנו נהג "עין טובה" ביהושע, כמו שדורשים "טוב עין הוא יבורך", שהקב"ה אמר לו "וסמכת את ירך עליו", יד אחת, והוא סמך בשתי ידיים, ועם כל זאת לא היתה לו ליהושע אפשרות לקבל השפעה זו במלואה והוא נשאר כפני לבנה, ולכן אמרו זקני הדור אוי לו לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה.

ה"כתב סופר" מתרץ, כאשר נתבקש משה רבינו לקבל על עצמו את עול ההנהגה של עם ישראל, סירב במשך שבעה ימים תמימים, באמרו: "אינני ראוי לכך". לכאורה היינו מצפים מתלמידו הנאמן, שגם הוא יתנהג בצורה דומה. אך התורה לא הזכירה רמז על כך, ניסה לסרב ולהתנגד למינויו. נשאלת איפוא השאלה, מדוע?

ברם, אינו דומה כלל מהות התפקיד שקיבל משה רבינו לזה שקיבל יהושע. חז"ל הגדירו זאת במאמרם: "פני משה כפני חמה, ופני יהושע כפני לבנה". מה כוונת חז"ל במשל הזה?

משה רבינו לא מצא לפניו שום דבר מן המוכן. עם ישראל בתור עם, לא היה קיים עדיין. משה רבינו, מכח אישיותו, מכח השפעתו, היה אמור ליצור "יש מאין" ועל כן נדרש למלא את תפקיד ה"חמה", המקרינה אור וחום מכח- עצמה, ואינה שואבת את כוחה ממה שכבר קיים. לתפקיד כביר כזה, מצא משה רבינו את עצמו בלתי ראוי ועל כן סירב. מיהושע לא נדרש משהו מעין זה. הוא כבר מצא לפניו דור דעה, עם מושלם ומסודר: איש על מחנהו ואיש על דגלו. תפקידו היה דומה לזו של לבנה: לדאוג להמשך, להפיץ את האור שקלט באהליו של משה רבינו, ולהנהיג את העם בכח זה. על כן לא היתה ליהושע כל סיבה לסרב. לא נדרש ממנו דבר שאינו מסוגל לכצע אותו. וזה מה שביקש יהושע להדגיש ביום שעלה לגדולה: "ברוך ה' אשר נתן תורה לעמו ישראל על ידי משה רבינו" אינני מתכוין לחדש דרך- חדשה, אינני חותר לחידושים ולשיפורים, אלא תפקידי הוא, לשמור על הקיים, לדאוג להפצת אור התורה כפי שניתנה לעם ישראל על ידי משה רבינו!

לפי"ז מובן מה שכתוב בילקוט, והיו משה וישראל מגביהין ראשיהן לשמוע דבריו של יהושע, ומה היה יהושע אומר? "ברוך ה' אשר נתן תורה לעמו ישראל על ידי משה רבינו". נשאלת השאלה מדוע מצא יהושע לנכון לומר דווקא את המילים האלו ב"נאום הבכורה" שלו? אלא שכל מה שיהושע לא סירב הוא משום שמשה רבנו כבר סלל את הדרך בפניו בהנהגת העם.

רבי איסר זלמן מלצר תירץ, כי דרגת המנהיג הוא כפי דרגת הדור וזכותו, אם הדור ראוי והגון, גם המנהיג כך, אבל אם הדור אינו ראוי, גם המנהיג כך, כמו שאמרו חז"ל על הפסוק (שמות לב, ז) "ויאמר ה' לך רד כי שחת עמך" רד מגדולתך, לא נתתי לך גדולה אלא בשביל ישראל, עכשיו שישראל חטאו "לך רד". ולכן, כשהזקנים שהיו בדורו של משה ראו שפניו זהרו כפני חמה, ועכשיו שיהושע נעשה מנהיג ונעשו פניו כפני לבנה, א"כ זוהי הוכחה וסימן שהם עצמם, העם והזקנים ירדו מדרגתם, ולכן אמרו אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה.

באותו ענין הסביר ה"בן איש חי" את דברי הגמ' בעירובין (דף מג ע"ב), הרוצה לידע כמה גובהו של דקל כיצד יעשה, ימדוד קודם את קומתו שלו עצמו ואת צילו של עצמו, וכך יראה מה היחס בין הצל לבין הקומה האמיתית. וכך למשל, כשהשמש נוטה למערב, הצל מוטה מזרחה ארוך יותר מהאדם, וכאשר קומת אדם מטר שבעים והצל שלו מטר וארבעים סנטימטר, זה אומר שמידת הצל כפולה ממידתו של האדם במציאות. ולכן, אם צילו של הדקל הוא עשרה מטרים, גובהו של הדקל יהיה חמשה מטר. שואל ה"בן איש חי" בספרו "בן יהודע", וכי לצורך דברים אלו ערך רב אשי את הש"ס, כדי שנדע למדוד את גובהו של הדקל? ומתריך, שאין כוונת הגמ' לגובהו של דקל כפשוטו, אלא הכוונה היא לצדיק, והקשר בין הדברים הוא פשוט ומובן, שהרי נאמר "צדיק כתמר יפרח" (תהילים צב, ג), ולמה צריכים- אנו לדעת למדוד את גדולתם של צדיקים? כי באים אנשים ואומרים, האם הרב הזה צדיק, וכי הוא נחשב לגדול הדור? הלא אנו מכירים את גדולי הדור הקודם, הם באמת היו גדולים וצדיקים, ואילו אלה של היום... לסוג טענה כזו מתייחסת הגמ', וכך עונים להם, הרוצה למדוד גובהו של דקל, כלומר את גבהו של צדיק, שלא ישווה אותו לענקי הדורות הקודמים, אלא ימדוד קודם כל את קומת עצמו ואת הצל של עצמו, ובאופן יחסי אליך תמדוד גם את הצדיק, ואז תראה עד כמה הוא גדול באמת.

בספר "פרדס יוסף" מסביר באופן אחר. השמש נראית בעינינו תמיד בלי שינוי, אבל הלבנה, בתחילת החודש קטנה, ובהמשך גדילה. משה רבנו, מתחילתו ועד סופו היה בלי שינוי, אבל יהושע, בתחילתו היה נער משרת משה, ורק אח"כ כשמשה רבנו סמך את ידו עליו, עלה מעלה מעלה. הצעירים חשבו שגם משה לא היה בנערותו גדול כל כך, ואינו גדול מיהושע, אבל הזקנים זכרו אותו מאז, וראו את ההבדל בינו לבין יהושע. ולכן אמרו אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה.

רבי ברוך מרדכי אזרחי מתריך, ללמדך, כאשר אתה נוכח בכוחו של אדם, הרי זה הופך למינימום של השאיפה כלפיו, והשוואף האמיתי לא ינוח ולא ישקוט עד שיגיע למיצוי כוחותיו. זקנים שבאותו דור, שעקבו אחרי שיא גבהותו של משה רבנו, לא נחו ולא שקטו, והיו בטוחים בצדק כי זוהי אמת המידה האמיתית.

<p>מיום שנהרב בית המקדש, נגעלו בשמים כל השערים. הויך משערי דמעה שלא נגעלו!</p>	<p>אבירי עין פרי ישראליק לרעיון פירות, צריך להחליט עניין, ולעורר עניין החיים ישועים (יפתח דף פו ע"א), ועל אותה פתח תבונה על עם ישראל, בשייח להם צרות</p>
--	--

מדוע בחודשים תמוז, אב ואלול אין חגים?

אמר הנביא (איכה א, ג) "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" דהיינו בין י"ז בתמוז לט' באב השיגו בין המצרים, גימטריא "המה כ"א יום מי"ז בתמוז ועד ט' באב" (רוקח הלכות י"ז בתמוז וצ"ע איך חישוב המנין, מטה משה תרצו).

שלושת השבועות מי"ז בתמוז עד תשעה באב, נקראים 'ימי בין המצרים' (שו"ע תקנא, יז) על פי הפסוק (איכה א, ג): "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" ופירושו חז"ל (איכה א) "יומי דעקא" ימי צרות (השל"ה).

טעם אחר: לפי שקוראים בשבתות אלו פרשיות 'מטות', 'מסעי' ו'דברים', שיש בהן מענין חלוקת הארץ, וזה רמז לנחמת ציון וירושלים, שנזכה לחלק הארץ כמו שנאמר (במדבר כו, ג): "לאלה תחלק את הארץ" ומן המצר נזכה לעלות בהרחבה לארצנו (טעמי המנהגים ליקוטים קעו).

הטעם שאין מועדים בחודשים תמוז אב [אלול] "רצה הקב"ה ליתן להם לישראל בכל חודש חג, והיינו ניסן חג הפסח, אייר פסח שני, סיון חג השבועות, ובחודשי תמוז אב אלול בכל חודש חג, אולם אחר שחטאו בעגל [בחודש תמוז] נדחו ג' חגים לחודש תשרי והם ראש השנה ויו"כ וחג הסוכות" (מדרש ילקוט).

ג' דפורענותא בג' שבתות אלו מפטירים ג' הפטרות דפורענותא, ונקרא כך לפי שמוזכר בהפטרות אלו תוכחה ואלו הן שבת ראשונה "דברי ירמיהו" (ירמיהו א), שבת שניה "שמעו דבר ה'" (ירמיהו ב), ובשבת שלפני תשעה באב "חזון ישעיה" (ישעיהו ו). הטעם שמפטירים אנו בהפטרות אלו דווקא כיון שבשלושה אופנים יכול האדם לעבוד את בוראו ולהשיגו, בראיה, ושמיעה, ודיבור, אך תחת זאת חטאו ישראל בשלושה אלו: בדיבור עסקי לשון הרע, בראייה, ובשמיעה, על כן אנו מפטירים "דברי ירמיהו" על עסקי דיבור, "שמעו דבר ה'" על עסקי שמיעה, ו"חזון ישעיה" על עסקי ראייה, מלשון (משלי כב, כט) "חזית איש מהיר במלאכתו" (רבי יהונתן אייבשיץ אהבת יונתן).

גם הוצאות מלוה מלכה חוזרות!

מספרת הגמרא (שבת דף קט) על ר' אבהו שבכל מוצאי שבת היה שוחט עגלה תילתא (תילתא מלשון משובח), והיה ר' אבהו אוכל מכל הבהמה דק את הכליות, כשגדל אבימי בנו של ר' אבהו והיה רואה שכל מוצאי שבת שוחט עגלה שלימה לצורך הכליות, אמר לו אבא חבל על כל העגלה הינך יכול לשמור כליות מהעגלה שאתה שוחט בערב שבת למוצאי שבת, שמע לו אביו וכך עשה, באותו מוצאי שבת שחטק מממונו ולא שחט את העגלה בא אריה ואכל את העגלה שהיתה ראויה להישחט, כיון שמיעט בכבוד שבת, משום שהבהמה ששחט ביום שישי, עד מוצאי שבת לא היה בבשרה טעם טוב כמו שאם היה שוחט במוצאי שבת והסיבה שנענש משום שמוזגותיו של אדם קצובים לו מראש השנה עד ראש השנה חוץ מהוצאות שבת שאם דגיל להוציא הרבה ממציאם לו הוצאות אלו במיוחד ואם פחת בהוצאות ממציאם לו שכר מועט לשבת, והעגל של ר' אבהו ניתן לו לצורך הוצאות שבת, וכאן שפחת בהוצאות לקחו ממנו את הדיווח.

וקשה וכי ר' אבהו לא ידע את הרעיון של בנו אבימי שאפשר לשמור את הכליות מערב שבת שהיה צריך לשמוע זאת מבנו ועוד קשה אחר ששמע את הרעיון מבנו מדוע הסכים לדבריו וכי לא ידע ר' אבהו את הגמרא שאין צריך לחסוך שהוצאות שבת? אלא ודאי ידע ר' אבהו שבסעודת מלוה מלכה צריך להכין סעודה חדשה ולא לאכול משיריים של השבת, אלא עשה זאת ר' אבהו כדי לחנך את בנו ולהראות לו מה יוצא שמקמצים בהוצאות שבת. (ונתחדש כאן שגם הוצאות מלוה מלכה נכללים בהוצאות שבת שאין זה מהקצבה של ראש השנה). (דש"י)

ימי בין המצרים

א. "כל רודפיה השיגוה בין המצרים..." (איכה א, ג). שלושת השבועות שבין י"ז בתמוז לתשעה באב מכונים 'ימי בין המצרים' (ספר הרוקח, ט). נוהגים בימים אלו מנהגי אבלות: אין מסתפרים או מתגלחים בהם (רמ"א תקנ"א, ד בשם מהר"י טירנא); אין נושאים בהם נשים, (רמ"א תקנא, ב בשם מהר"י טירנא) ולמנהג הספרדים נוהגים מראש חודש אב. אין מנגנים או רוקדים בהם, (משנ"ב שם, טז בשם המג"א) ויש המתירים לשיר בלא כלי נגינה. (ראה ערוה"ש תצג, ב); ואין מברכים בהם "שהחיינו" (שו"ע שם, יז עפ"י ספר חסידים) - אך על ברית או על פדיון הבן, ואפילו על פרי חדש שאי-אפשר יהיה למצוא אותו אחרי תשעה באב, מותר לברך "שהחיינו". (רמ"א שם בשם מהר"י 5).

ולמנהג הספרדים נהגו להחמיר בכמה דברים של מנהגי אבלות, כגון לא ללבוש בגד חדש, אין מברכים "שהחיינו" על פרי חדש או בגד חדש. בברית מילה ובפדיון הבן יברך, ולא יחמיץ המצוה. סעודת שידוכין מותרת עד ראש חדש, אך בלא כלי שיר. סעודת מצוה של ברית מילה ופדיון הבן מותר אפילו בבשר ויין גם אחרי ראש חדש אב. ושידוכין בלא סעודה מעיקר הדין אפילו בתשעה באב מותר, שמא יקדמנו אחר ברחמים. ויש מחמירים שאף בסעודות אלו אין אוכלים בשר. בימי בין המצרים נוהגים לומר תיקון חצות, אחר חצות היום. ב. בשלוש השבתות שבתקופת בין המצרים. ('מטות', 'מסעי' ו - 'דברים' או 'פנחס', 'מטות-מסעי' ו - 'דברים') קוראים הפטרות שיש בהן נבואות חורבן, ואפילו אם השבת השנייה חלה בראש חודש אב, עדיין קוראים בה את ההפטרה "שמעו דבר ה'" (תוספות, מגילה לא ע"ב; והרמ"א תכה, א כתב שיש נוהגים להפטיר "השמים כסאי" כבכל ראש חודש). אך אין נוהגים מנהגי אבלות בשבתות אלו - מותר לשיר בהן ולברך "שהחיינו" על בגדים חדשים. (משנ"ב תקנא, צח בשם ספר חסידים).

מהרה יהפכו ימים אלה לימי ששון ושמחה.

פרשת	תאריך	לוחות זמנים להדלקת נרות בערבי שבתות חזמי צאת השבת לפי אופק גבעת זאב יע"א		
		זמן הדלקת נרות	זמן צאת השבת	זמן צאת הכוכבים לפי ר"ת
פנחס	י"ח תמוז תשפ"ד (7 יולי 24)	19:10	20:30	21:14
מטות מסעי	כ"ה תמוז תשפ"ד (14 יולי 24)	19:05	20:27	21:11
דברים	ג' אב תשפ"ד (21 יולי 24)	18:59	20:24	21:07
ואתחנן	י' אב תשפ"ד (28 יולי 24)	18:52	20:19	21:01
עקב	י"ז אב תשפ"ד (4 אוגוסט 24)	18:44	20:13	20:54
ראה	כ"ד אב תשפ"ד (11 אוגוסט 24)	18:36	20:06	20:46
שופטים	א' אלול תשפ"ד (18 אוגוסט 24)	18:27	19:58	20:37
כי תצא	ח' אלול תשפ"ד (25 אוגוסט 24)	18:18	19:49	20:27
כי תבוא	ט"ו אלול תשפ"ד (1 ספט' 24)	18:09	19:40	20:18
ניצבים-וילך	כ"ג אלול תשפ"ד (8 ספט' 24)	17:59	19:31	20:08

"לכן אמור הנני נותן לך את בריתי שלום"
 כתוב במדרש בדין הוא שיטול שכרו.
 כתוב ששכירות לא משתלמת אלא לבסוף ואיזהו סוף של אדם זה לאחד מיתה. והנה פנחס הוא אליהו שלעולם הוא חי ולו אי אפשר לשלם לו שכר בסוף כיון שאין לו סוף, ולכן בדין שיטול שכרו מיד.

"ובראשי חדשיכם" (כח, יא)

שואל הספורנו, מדוע מדגישה התורה "ובראשי חדשיכם" וייחסה את ראש החודש לישראל, בעוד שבשאר החגים לא נאמר "וביום ביכוריכם" או "ביום סוכותיכם"? ומתוך, כידוע בראש חודש יש בו מעט קדושה, וכמו שמצאנו שיהונתן אמר לדוד (שמאל-א כ, יט) "אשר נסתרת שם ביום המעשה-", "שממנה משמע כי ראש חודש לא היה "יום המעשה", מקור למנהג זה שהצלחת ישראל בעולם דומה במעט לענין הירח, שאין לו אור עצמי, כך גם כלל ישראל "אין מזל לישראל" ואין להם אור מעצמם אלא רק אורו של הקב"ה. לכן ייחסה התורה את ראשי החדשים לישראל, וכתבה "ובראשי חדשיכם".

"ובני קרח לא מתו" (כו, יא)

הם היו בעצה תחילה, ובשעת המחלוקת הרהרו תשובה בלבם, לפיכך נתבצר להם מקום גבוה בגיהנום וישבו שם. (רש"י)
 שאלו את רבי חיים קניבסקי זצ"ל (הובא בגליון "דבר שיח") רש"י אומר שהרהרו תשובה בליבם, וא"כ, מתי חזרו בתשובה? אם אחרי שסגרה הארץ את פיה ואבדו מתוך הקהל, הרי היו כבר בבחינת מתים, והמתים חפשי ואינם בכדי עשיית תשובה, א"כ, מתי עשו תשובה? ותירץ, כשמשה הגיע אל קרח, קמו מלפניו, כמו שמובא במדרש, ואז הרהרו בתשובה.
 וא"כ יש לשאול מה הביא אותם לחזור בתשובה? אמר רבי משה סולבייצ'יק זצ"ל: כשמשה התקרב עליהם להחזירם בתשובה, הם היו בספק האם לקום בפניו, מצד אחד, הרי הוא גדול הדור, ומאידך אם יכבדו את משה רבנו הדבר נוגד לכיבוד אב ולכן אסור להם לכבד את משה רבינו. אבל בסוף פסקו שצריך לקום וזה לא פוגע במצות כיבוד אב, כי הרי אביהם קרח טען שמשה המציא כל התורה מעצמו והיא לא מן השמים ר"ל אם כן גם המצוה של כיבוד אב לא נוהגת לפי דבריו וא"כ אפשר לקום מפני משה רבינו, והרהור זה בחשיבותו של משה רבנו ושלשיטתם הם לא חייבים בכיבוד אב גרם להם לחזור בתשובה.

גם דברים שביום חול מותר לדברם

בבית כנסת אסור בשבת!!

בגמרא כתובות (דף הע"א) נאמר: והא רב חסדא ורב המנונא דאמרי תרויהו חשבונות של מצוה מותר לחשבן בשבת, ואמר ר' יעקב אמר: "הולכין לבתי כנסיות לפקח על עסקי רבים בשבת, משמע לכאן שמותר לדבר בביהכ"ס בעסקי רבים, אמנם כתב הפרי מגדים באשל אברהם (סי' קנא סק"א) ויש לגעור במי שמשיח שיחת חולין בביהכ"ס, אע"ג שאין שיחה "בטילה", לצורך פרנסה שבחזון שרי בביהכ"ס אסור... ובשם זוהר ויקהל: בשבת אסור לדבר בביהכ"ס אפילו צרכי ציבור וחשבונות של מצוה שבחול שרי! (ע"ש)
 אמנם בפרי מגדים בריש סי' ש"ז הוכיח מהגמ' הנ"ל שמותר לדבר בשבת חשבונות מצוה ואפי' שאינם לצורך היום, אבל עכ"פ לא בביהכ"ס.

"ומנחתם ונסכיהם" (כז, יח)

בכל ימי החג הקריבו קרבנות מנחות ונסכים. טעמי המקרא ב"ונסכיהם" הוא "פזר", וכן בשאר כל הימים. לכאורה מדוע ביום שמיני עצרת שגם הביאו מנחות ונסכים, אבל טעמי המקרא שונים כאן. שעל "ומנחתם" יש טעם "רביעי" ולא "פזר"?
 וההסבר: בכל שבעת ימי החג היה "ניסוך המים", וזאת היתה מעלה שלא היתה בשמיני עצרת. ולכן בשמיני עצרת הטעם הוא רק רביעי.

בין המצרים אסור בכלי זמר נגינה ושירה

א. גם הנוהג להקל לשימוע כלי זמר במשך השנה וכדעת הרמ"א, בימי אבל כמו ימי ספירת העומר וימי בין המצרים ותעניות שנתקנו **זכר לחורבן, יש לו להימנע משמיעת זמרה** (אגרות משה או"ח ח"א סימן קסו).

ב. בספר הליכות בת ישראל (פכ"ה, ד) כתב להקל לשיר שירים שאינם של שמחה לילדים שלא הגיעו לגיל חינוך כגון **בגן**, אף בימי בין המצרים.

ג. **לימוד נגינה**: מותר ללמוד לנגן בכלי שיר לצורך פרנסה או לצורך ניגון בסעודה של מצוה. אבל לימוד נגינה שלא לצורך פרנסה אלא לתענוג וכדומה כתב בספר "יוסף אומץ" (סימן תתצ) ובספר שו"ת מהר"ם שי"ק (יו"ד סימן שסח) שזה נוגד את האבילות על החורבן והוא דרך שחץ וגאווה. ובספר ציץ אליעזר (חלק ט"ו סימן לג) כתב להתיר ללמוד נגינה, ובמיוחד אם הלימוד הוא לצורך פרנסה.

לימוד נגינה: אשה או בת שלומדת באופן קבוע שיעורים בכלי נגינה אצל מורה פרטית, מותר לה להמשיך ללמוד גם בבין המצרים, היות ואין כוונתה לשמחה אלא רק ללמוד, ואם תעשה הפסקה בכל ימי בין המצרים ייגרם לה אחר כך מאמץ נוסף כדי לחזור למסלול הלימוד, ויש להתיר בזה גם ללומדת וגם למלמדת.

ומכל מקום בשבוע שחל בו תשעה באב יש להמנע מללמוד (שו"ת ציץ אליעזר חט"ז, סימן יט) אבל התלמידים בביתם בינם לבין עצמם אסור להם לעשות חזרות (שו"ת בצל החכמה ח"ו סימן סא), כיון שבזמן קצר של שלשה שבועות אין מצוי שיפגם כושרם הלימודי אם ימנעו עצמם מכך.

ד. **נגינה לצורך הרגעה ומנוחה**, ישנם אופנים שמותר. כל שהוא לצורך הרגעה הוי כלצורך מלאכה, וכל שכן שמותר לאדם עצבני רח"ל, לשימוע ניגונים כדי ליישב את דעתו (שו"ת ערוגות הבושם סימן סח).

וכן כתב בשו"ת משנה הלכות (ח"ו סימן קו) מי שיש לו מרה שחורה רח"ל מותר לו לשימוע ניגונים כיון שאסור רק ניגון של שמחה ותענוג המביאים לידי קלות ראש, ולא כאשר הנגינה משמשת לרפואה.

ומותר רק ניגונים של **שירי קודש** ואין בזה משום מתרפא בדברי תורה כיון שהניגון מרפא ולא המלים (ע"ע בספר אז נדברו ח"ח סימן נח). וכן מותר נגינה לצורך סיוע בעבודה (על פי הגמרא סוטה דף מט).

ה. **שירה בפה** אסור לשורר על היין אפילו בפה (הרמב"ם והשו"ע) (הגדר של שירה על היין היינו סעודה שיש בה יין כדמשמע בשער הציון סי' תקס, אות ג). אכילה ושתיה במקום שנשמעים צלילי מוזיקה כשלא מתכוין להנות מהם, נראה שאינו חייב לחפש מקום אחר שאין נשמעים בו נגינות.

והב"ח סובר אפילו לא על היין אסור שהרי הותרה שירה רק לצורך סיוע בעבודה, והמשנ"ב (תקס, ס"ק ג) הביאו וסובר שצריך לחוש לדבריו. נשים השומעות שירים כדי שייסייע בעבודתן, הרי זה בכלל שירה המותרת, כמו כן, מותר להרדים תינוק על ידי שירה (משנ"ב שם ס"ק כה) אבל לא ישירו שירי עגבים או שירי נכרים, שמוליד בו טבע רע.

בשבת נהגו לשיר זמירות ושאר שירי קודש, משום **סעודת שבת** נחשבת לסעודת מצוה, ועוד שאין זו שירה על היין ואף שעשו קידוש על היין, וכן יש להחשיב את **אווירת החינוך שבבית**, או לאווירת ליכוד החניכים במוסדות תורניים ויצירת **אווירה חינוכית כדבר מצוה** ועוד, שעיקר השירות הם **שירים ותשבחות**. ולדעת המגן אברהם (הובא במשנ"ב תקס"ב ס"ק יד) אין אלא זמירות שניתקנו לכך, ולא פיוטים אחרים, משום החשש שלא יעשה זמר מפוסקים, ולמעשה סמכו על שירי דבקות וגעגועים לה', וודאי הוי בכלל שירות ותשבחות ואין צריך להימנע (אז נדברו ח"ח סימן כח).

כבר נהגו כל ישראל לומר שירות ותשבחות, או שיר של הודאה וזכרון חסדי ה' על היין (שו"ע תקס, ג).

ו. **ניגון ושירה מראש חודש אב** לא ינגן בכלי זמר אף לנכרים ואפילו לצורך פרנסה. ונראה שגם שירה בעל פה יש לאסור ויש להימנע מחזרות ותרגילים גם בדברים שהם צורך פרנסתו, ואם מנגן רק קטעים ולא שיר שלם באופן שאינו נהנה מהנגינה. ובספר קיצור הלכות בין המצרים כתב שדעת רוב הפוסקים להתיר שירה בפה. (וכן התיר השדי חמד מערכת בין המצרים וכן פאת השלחן סימן א אות י).

ז. אסור לעשות ריקודין ומחולות מ"ז תמוז ואילך (משנ"ב תקנא ס"ק טז) **ובכלל זה האיסור לנגן בכלי זמר ולשימוע נגינה מטייפ** וכדומה, ואפילו שירה בפה בלא ליווי כלי זמר. ורבים מחמירים בשירה בפה אפילו בלא ריקודין ומחולות בימי בין המצרים, אמנם שירה (ספר מועד לכל חי סימן י ס"ק יט) בפה בשעת הלימוד או התפילה לעורר כוונה אין לאסור. וכן ליכא איסור בשירי דביקות בהשתפכות הנפש השובים הלב יראי ה' או לקטנים בבית תלמודם.

ח. **סעודות מצוה המתקיימות בימי בין המצרים** (עד ר"ח אב) **שבע ברכות, ברית מילה, פדיון הבן, בר מצוה וסיום מסכת וכו'** נחלקו הפוסקים, אם להתיר שירה בכלי זמר וריקודין ומחולות (כנסת הגדולה ס"ק לג) דמותר להביא מנגנים בכלי שיר ברית מילה שהוא סעודת מצוה ועוד ויש אומרים (סידור יעב"ץ דאין ליכח מנגנים לסעודת מצוה בימים אלו) שאין להתיר כלי זמר וטייפ אלא ריקודין ומחולות (ארחות רבנו ח"ב עמ' קכח שכן הורה הגר"י קנייבסקי זצ"ל בשבע ברכות שהתקיימו לאחר י"ז בתמוז) ויש מחמירים שלא לעשות ריקודין ומחולות אלא שירה רגילה בלי שמחה יתירה. ומכל מקום במקום שנוהגים היתר בכלי זמר בסעודות מצוה עד ר"ח אב יש להם על מי לסמוך. (שבשמחת מצוה כגון ברית מילה או פדיון הבן או סיום מסכת או בר מצוה מותר לשימוע שירי קודש המלווים בכלי נגינה שו"ת יחוה דעת ח"ו סימן לד) שכל שהוא שמחת מצוה יש להקל בדבר.

ט. **ובסעודת מצוה כנ"ל המתקיימות לאחר ראש חודש אב** לכולי עלמא אין לזמר אלא הניגונים שנהוג לזמר (כגון יום ליבשה, בברית מילה) - [שו"ת שארית שמחה סימן טו] ושאר שירי דביקות המעוררים לגאולת ישראל, ובלא כלי זמר וריקודין ומחולות.

מהרה יהפכו ימים אלה לימי ששון ושמחה ולמועדים טובים.

קנאות לשם שמים

”פִּינְחָס בֶּן אֱלֵעָזָר בֶּן אֶהֱרָן הִפְחֵן הַשֵּׁיב אֶת הַמַּתִּי” (כה, יא)

קנאות חייבת להיות ללא נגיעות

בדרך כלל נכתב על פנחס שהיה בנו של אלעזר ולא יותר מכך. מדוע כאן מפורט ייחוסו עד אהרן? רש"י מפרש: "לפי שהיו השבטים מבזים אותו – הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת אלילים והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן".

וקשה, ממה נפשך – אם מעשהו של פנחס היה מעשה טוב וראוי, וכולם מבינים שכך צריך לנהוג, מה אכפת לנו שיש לו סבא שעבד עבודה זרה, ואם המעשה אינו ראוי – מה יעזור שיש לו את אהרן הכהן? וכי סבא יכול להצדיק את המעשים? מצינו בקורח שיעקב לא רצה ששמו יזכר, אך אם היו מזכירים אותו, האם קורח היה נעשה צדיק? מבארים בעלי המוסר יסוד גדול – בכל המצוות כולן ישנו כלל: "מתוך שלא לשמה בא לשמה". אדם יכול ללמוד תורה במחשבה שעל ידי כך יכבדו אותו ויאמרו שהוא בחור חשוב וצדיק. הוא זוכר שהמטרה היא ללמוד תורה לשמה, אך בינתיים הוא זקוק גם לעזר חיצוני. על עניין זה נאמר שמתוך שלא לשמה עתיד הוא לבוא לשמה.

כמובן שככל שאדם זוכה לקיים מצוה לשמה – זה עדיף, אולם לפעמים יש בדרבנן החיצוני של ה'שלא לשמה' הרבה כח. מרן הגר"א"ל שטיינמן זצ"ל שאל פעם את אחד מראשי הישיבות הגדולים שעוסק רבות בצרכי ציבור: "כמה אחוזים 'לשם שמים' יש במעשיך?"

הרהר ראש הישיבה והודה: "עשרה אחוזים". אמר לו הגר"א"ל: "חבל, אם היו לך מאה אחוזים שלא לשמה, היית עושה פי מאה..." כלומר חזקה על אדם הפועל שלא לשמה, שלאט-לאט הוא יעלה על המסלול ויקיים לשמה.

אך בקנאות אין הדבר כן! אדם שמקנא – מוכרח לעשות זאת מאה אחוז לשמה. הקנאות מקורה באכפתיות ובדאגה לכבוד שמים. הוא כל כך אוהב את ה' יתברך עד שאינו יכול לסבול אנשים שמבזים אותו, כדרכו של אדם הרואה שמבזים את אביו. הוא אינו יכול לעמוד בכך. זה הרי אבא שלי! אבוי לך אם תדבר אליו כך!...! הקנאות מוכרחה להגיע מאהבה.

אם אין היא 'לשמה' במאה אחוז, אלא באה ממידות ונגיעות – המקנא אינו אלא רוצח!

לאחר הפגנה על חילולי שבת באו לספר לרב מבריסק זצ"ל שהיתה הפגנה סוערת, קבלו מכות והחזירו מכות. אמר הרב: "סטירה ראשונה יכולה להיות לשם שמים, אבל מן הסטירה השניה זה כבר עניין של מידות רעות, ואדם כזה שפועל ממידות רעות יכול להיות מחר רוצח". ... איני יכול לשכוח את סבי זצ"ל שהיה בחברת 'מזהירי השבת'. הוא גר ברחוב דוד ילין, והיה הולך למחות על חילולי שבת בשוק מחנה יהודה. זכיתי להצטרף אליו כמה פעמים כילד, ואיני יכול לשכוח את הכאב שלו. ראיתי בחוש עד כמה הוא מיוסר מחילולי שבת.

לא כאותם קנאים שתיאר רבי דוב לנדו שליט"א, שבאים להפגין כנגד חילולי שבת, וכשעוברת רבע שעה בלי שחולפת ברחוב מכוננית, הם מצטערים שאין מה לעשות ואין 'אקש'ן' במקום לשמוח שאין חילולי שבת... וכשפתאום הם רואים מרחוק מכוננית, אתה רואה את השמחה על פניהם והם צועקים: 'הנה, הנה'... ואז 'שאבעס!!!'... ה' ירחמנו ויצילנו מהם.

קנאות מוכרחה להיות לשם שמים. משום כך לא שייך שתהיה מפלגה של קנאות, ולא יכול להיות שיהיה תקנון של קנאות. כל מהותה של הקנאות שהיא מתפרצת אצל יהודי מתוך אהבה לה' יתברך, ואם זו לא התפרצות של לב טהור מתוך אכפתיות לכבוד שמים – ירחם ה'...

באו עם ישראל וטענו: וכי סבורים אתם שפנחס פעל לשם שמים? אין זאת אלא שיש לו שורשים, והוא שייך לזה. הוא פשוט מצא היכי תמצי לעשות קצת אקש'ן... על כך באה התורה ומעידה: לא! "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" – הקנאות שלו הגיעה ממקום נקי לגמרי, אך ורק לשם שמים. ממילא יש מקום להעריך את מעשהו. (רבי שלמה מילד שליט"א – נאה דורש במדרב)

”כֵּן בְּנוֹת צִלְפַּחַד דְּבַרְתָּ” (כו, ז)

כך כתובה פרשה זו לפני במדבר מגיד שראתה עינן מה שלא ראתה עינו של משה. (רש"י) נשאלת השאלה, למה לא נכתב הדבר בתורה? מתרץ בעל העקידה, באמת מפורש הדבר בתורה, כי למעלה בפרשה בפקודים של שבט מגשה, נאמר "ולאלה תחלק הארץ", שכל אחד ששמותיהם נזכרו יהיה חלק ונחלה בארץ, וזה הפירוש: כך כתובה פרשה זו לפני במדבר, והן הבינו זאת וראו בעיניהן הרמז בפרשה, מה שלא דאו עיניו של משה.

”לִכֵּן אָמַר הַנְּגִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם” (כה, יב)

מעלת השלום, אומר מרן הסטייפלער זי"ע בספר 'קריינא דאגרתא', מנוגדת לכאורה למידת הקנאות. מי שעוסק בקנאות, נראה כי מפסיד בזאת את מידת השלום. לכן הבטיח הקב"ה לפנחס שכיון שהקנאות היתה קנאת ה', והשיבה את חמתו מעל בני ישראל, בדין הוא שלא יפסיד את מעלת השלום, והדי היא נתונה לו במתנה, אף שמצד הטבע פעולת הקנאות ממעיטה ממידת השלום. אם תימצי לומר בנו"א, עפ"י הפסוק (זכריה ה, יט) "והאמת והשלום אהבו", מידת קנאות שנובעת מאמת פנימית, ואינה קנאות מזויפת הנובעת ממידות רעות, אינה מנוגדת כלל ל'שלום'. אדרבה שתיים חוברות יחדיו, כי מקורן קדוש וטהור, וחזקה על פעולה שנעשית לשם שמים שתתקבל על דעת כולם, ואדרבה "האמת והשלום אהבו".

מדיני מוקצה בשבת

שאלה: דברים המוקצים בשבת מחמת גופם, כגון קליפות שאינם ראויים למאכל בהמה וכיוצא בזה, שאסורים בטלטול אף לצורך גופם או מקומם, האם יש היתר לטלטלם על ידי דבר אחר, כגון להזיזם באמצעות מקל וכדומה, או שמא אף זה נחשב לטלטול מוקצה ואסור בשבת?

תשובה: שנינו במשנה (מסכת שבת דף קמב ע"ב) האבן שעל פי החבית מטה על צדה והיא נופלת, היתה מונחת בין החביות מגביהה ומטה על צדה והיא נופלת ע"כ, מבואר ממשנה זו שאע"פ שהאבן היא מוקצה, מכל מקום כל שאינו מטלטלה בידיו ממש, אלא מטלטל החבית ואגב החבית מנער את האבן, הרי זה מותר.

והקשו הראשונים (עיין תוספות דף מג ע"ב ד"ה דכ"ה דכ"ה ע"ה) מהמבואר בגמרא (דף מג ע"ב) שאסור לטלטל מת ממיטה למיטה, אף באופן שאינו נוגע כלל במת עצמו, אלא רק במיטה שהמת מונח עליה, וביארו בגמרא הטעם, משום שזהו טלטול מן הצד שאסור בשבת, וזה לכאורה סותר את דין טלטול אבן שעל החבית האמור לעיל, ותידעו, שגידון אבן שעל החבית שונה, משום ששם עיקר הטלטול נעשה לצורך דבר ההיתר, שזהו ההשתמשות בחבית, ובה התירו לטלטל מן הצד, מה שאין כן שהטלטול נעשה לצורך הדבר המוקצה, כמו בטלטול מת, בזה לא התירו לטלטל מן הצד, ומרן השלחן ערוך פסק כתידעו הג"ל (סימן שי"א סעיף ה) וזה לשונו "טלטול מן הצד לצורך דבר המותר, מותר".

ועל פי זה כתב הטורי זהב (סימן שח ס"ק י"ח) שמי שמונח לפניו על השלחן פסולת וכדו', מותר לגורדה מעל השלחן על ידי סכין, שהרי זה טלטול מן הצד שמוותר לצורך דבר המותר ע"ש.

אמנם החזון איש (סימן מז ס"ק י"ד) כתב לחלוק על זה, וסברתו היא, שדוקא בטלטול חבית התירו, משום ששם עיקר כוונתו לטלטול החבית ולא לטלטול האבן, אבל בגרירה על ידי סכין, שעיקר כוונתו לשם טלטול המוקצה, בזה לא מצאנו שהתירו לטלטל מן הצד.

אולם הסכמת הפוסקים להקל כדברי הטורי זהב הג"ל, ועיין בספר טעמא דקרא (בסוף הספר אות יב) שאף החזון איש הודה למעשה להקל בביתו כהטורי זהב.

וכן פסק מרן הגרע"י בספר חזון עובדיה (שבת חלק ג עמוד קסט) שאין לחלק בזה בין טלטול חבית לגרירת מוקצה על ידי סכין, שלעולם כל שטלטול המוקצה נעשה על ידי דבר אחר מותר לטלטלו לצורך דבר המותר.

מסקנת ההלכה: מותר לטלטל בשבת דבר מוקצה באופן שאינו נוגע בו בידיו אלא באמצעות כלי, וזה הנקרא "טלטול מן הצד", אולם, אף זה אין מותר אלא לצורך דבר המותר, כגון במקרה שהמוקצה נמצא על השלחן ומפריע למקום האכילה וכיו"ב, שאז מותר להזיזו כג"ל, מה שאין כן אם מטרת הטלטול לצורך דבר המוקצה, כגון לשומרו שלא ישבר או יאבד, אין להתיר לטלטלו, וכמו שהתבאר.

"צרוד את המדיינים והכיתם אותם" (כו, ז')

הגאון רבי ברוך בר מקמניץ זצ"ל, נכנס פעם לביתו של אחד ממקורביו, וראה עיתון על השולחן, עיתון שלא ברוח התורה. הזדעזע, ופניו החודרו: "איך... איך אתה מסוגל?... שאל ברטט. הלה לא הבין לסיבת החלחלה. נכון שיש כאן כתבות, איך לומר, שלא ברוח חרדית. אבל הרי יש גם ידיעות, ומאמרים, וניתוחי מצב, דברים נחוצים... נתן בו הגאון מבטו החודר, ושאל: "ואם העורך היה נתקף בשיגעון, ומחליט להשמיץ ולהכפיש באופן קבוע את אביך – האם היית קונה עיתון זה?!" "ודאי שלא!", התחלחל האישי. "ולחכפיש את הדת, וללעוג למצוות, ולצחוק למסורת, ולכפור באבינו שבשמים – זה לא נחשב!?"

זה לא מקומם?! זה – נסבל?!... והלה כבר הבין

לסיבת החלחלה... ובפידוש נצטוונו על כך בפרשתנו: "צרוד את המדיינים", תשנא ותתעב את המנסים להחטיא, את המבקשים לתקוע טריז בין ישראל לאביהם שבשמים. ככתוב: "כי אם עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם!". אל תתייחס אליהם בסלחנות כשם שאינך מוכן למחול למקלל אביך, למבזה הוריד!!!

"כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עולה תמיד" (כח, ג)

כתב בספר "ממעניות הנצח": דרש רבי יצחק מדרוהוביץ: "כבשים", הדברים הכבושים בליבכם, הכעס איש על רעהו, שאתם אומרים לשמור עליו שנה תמימה, עד ערב יום כיפור – לא תעשו כן, אלא "שנים ליום", פעמיים בכל יום תקדיבו כקורבן את הכעס הזה שכבוש בליבכם, פעם בבוקר, בקומכם מן השינה, ופעם בערב בטרם תעלו על ערש יצועכם, וליבכם ישאר נקי ומוזכך.

(תורת הפרשה)

ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכנ"ץ

מיסודו של מורנו ורבנו המלוב"ן רבנו מרדכי שרעבי זיע"א רחוב שילה 6 (פינת רחוב אגריפס) בירושלים ת.ד. 2822 מיקוד 9102701 טל: 02-624-9000

מספד והתעוררות

ככלות השלושים להלקחו בסערה השמימה של אבינו הגדול מורנו עזרת ראשנו זקן המקובלים חסידא קדישא ופרישא סמל הענוה והצניעות תלמידו יוד ימינו של מור' המלוב"ן כמוה"ר רבנו מרדכי שרעבי זיע"א, אשר זכה לעמוד בראשות ישיבת המקובלים ארבעים שנה ולהרחיב גבולותיה ולהרבות תלמידים בתורת האר"י והרש"ש זיע"א, שייף עייל שייף נפיק ולא מחזיק מיבואתא לנפשיה

כמוה"ר שלום אהרן שמואלי זצוקללה"ה

ב"ר שמואל ורחל ע"ה

תתקיים עצרת התעוררות בישיבתו הקדושה "נהר שלום" מקום בו הגה בתורה ובתפילה ביום ובלילה בה נשמע מהליכותיו ועבודתו בקודש ונתחזק בתורה ויראה

העצרת תתקיים ביום ראשון כ"ב תמוז התשפ"ד

מנחה וערבית בשעה 18:15

לאחר מכן יספידוהו

בנו ממשיך דרכו מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק

רבי **בניהו שמואלי** שליט"א

במסגרת שיעור השבועי

מרנן ורבנן **מקובלים וגדולי תורה** שליט"א

הרבנים הגאונים **בניו וחתניו** שליט"א

דברי מרנן ורבנן שליט"א החל מהשעה 19:30 (בכ"ר) יועברו בקו "קול התורה" שעי"י ישיבתנו הקדושה בטלפון 0799-111-925 בשלוחה 9

לוח זמנים למועדון הספורט בגבעת זאב

לשעות רחצה נפרדות לגברים / ילדים ולנשים / נערות לחודש תמוז תשפ"ד (יולי 24)

מוצ"ש	שישי	חמישי	רביעי	שלישי	שני	ראשון	
-	13:25 - 10:00 בבוקר	18:00 - 21:00 בערב	11:00 - 8:05 בבוקר	-	13:00 - 8:05 בבוקר	16:00 - 19:30 אחה"צ	גברים / ילדים
-	10:00 - 8:00 בבוקר	11:00 - 8:05 בבוקר	19:30-21:30	16:00-18:00 חוגי שחייה, משפחות +18 18:00-20:00 לכולן	19:30 - 21:30 בערב	13:00 - 8:05 בבוקר	נשים / נערות

פרטים והרשמה: כבריכת השחייה בטלפון 02-5369552

יש דרישה מהנהלת המועדון ספורט לקיים מרווח של 10 דקות בין רחצה של נשים לרחצה של גברים.

"וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים ושני עשורונים סלת מנחה בלולה בשמן" (כח, ט)

בתפילת מוסף של שבת אומרים "תכנת שבת רצית קרבנותיה צוית פרושיה עם סדודי נסכיה", מה כוונת הדברים? ועוד נאמר שם: "להקדיב בה קרבן מוסף שבת כראוי", מה הכוונה "כראוי"?

אומר ה"דעת זקנים" מבעלי התוספות, מובא במדדש "שוחד טוב", בכל המוספים לא תמצא מוסף מועט כשבת. ביתר המוספים יש שבעה כבשים, ורק בשבת שני כבשים, ועל דבר זה קראה השבת תיגד לפני הקב"ה, אמר לה הקב"ה, הנה זהו קרבן המוסף הראוי לך, לפי שכל מעשיך כפולים, שיר כפול, שנאמר (תהילים צב, א) "מזמור - שיר ליום השבת". עונג כפול, שנאמר (ישעיהו כח, יג) "וקדאת לשבת ענג - לקדוש ה' מכובד". עונשו כפול, שנאמר (שמות לא, יד) "מחלליה מות יומת". - לחם כפול לחם משנה, לפיכך ראוי קרבן שלו להיות כפול.

וזוהו שאנו - אומרים במוסף של שבת "להקדיב בה קרבן מוסף שבת כראוי" מה שלא נאמר בכל המוספים. משל למלך שאמר לעבדיו, הכינו סעודה לבני, הכינו לו שני מיני מאכלים. לאחר שסעדו, ציווה המלך להכין לו סעודתו. אמרו לו עבדיו, מה נכין לך? אמר להם, ולבני מה הכינותם, אמרו לו, כך וכך, אמר להם, ולי כמו כן, אל תכינו יותר מבני. כך הקב"ה, נתן לבני ישראל לחם משנה ביום השבת, לפיכך ציווה להקדיב ג"כ לחם משנה, וזהו "וביום השבת שני כבשים".

מנהגים שונים הנהיגו חכמינו ז"ל כדי שלא נשכח את ירושלים

אדם בונה בית חדש - שמחתו איננה שלימה, שהרי ביתו של הקב"ה חרב ושמש. כדי ליכזר זאת הוא מותיר על קיר ביתו שטח של אמה על אמה (כחצי מטר על חצי מטר) בלתי מטויית. אדם נושא אשה - גם אז הוא מעלה את ירושלים על ראש שמחתו, ושזכר כוס "זכר לחורבן".

וכן אמרו רבותינו: אשה העונדת תכשיטים - תשייר תכשיט אחד שלא תלבשנו זכר לחורבן. ועוד כיוצא בזה כמה גזרות.

כוס תנחומין

לכבוד יקר תפארת ורב פעלים לתורה ולמשפט התורה ולהפצתם לגאון כמוה"ר רבי רצון ערוסי שליט"א יו"ר ונשיא הליכות עם ישראל הרב הראשי לקרית אונו יע"א וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל על פטירת אחותו הצדקת האשה הכבודה מרת צביה בת"ר יוסף טייבי ערוסי ע"ה ת.נ.צ.ב.ה מן השמים תנוחמו בנחמת ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד

כוס תנחומין

לכבוד משפחת מלכה שתחי' לאוי"ט ולחתי הרה"ג רבי מיכאל יצחק מלכה שליט"א ולאחיו ה' עליהם יחיו על פטירת אמם הצדקת אשר התייסרה ביסורים של אהבה הצדקת מרת שמחה ג'ולי בת עישה מלכה ע"ה ת.נ.צ.ב.ה מן השמים תנוחמו בנחמת ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד

"יום תרועה יהיה לכם" (כט, א)

היעב"ץ בסידורו בהלכות שופר כותב: שופר בגימטריה תקפ"ו, והלכות שופר נמצא בסימן תקפ"ו, ואע"פ שלא התכוין המחבר לכך, כי מהשמים הסכימו על ידו כי עשה את חיבורו לשם שמים, וכל העוסקים במלאכת שמים לשמה מדאיין להם סימן טוב מה שלא עלה על דעתם.

כוס תנחומין

לכבוד משפחת מור שתחי' לאוי"ט על פטירת האם ולמר אייל מצליח על פטירת אחותו מרת שרה מור ע"ה ת.נ.צ.ב.ה מן השמים תנוחמו בנחמת ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד

שיעורי מוסד על פי פרקי אבות

על - ידי הרב יואל נידאם שליט"א מידי יום שלישי לאחר תפילת ערבית

בבית כנסת "מצפה שמואל" רחוב ערוגות 19 גבעת זאב

תפילת ערבית בשעה 20:00

הציבור מוזמן להשתתף

סגולה ביום הולדת

יום הלידה של האדם הוא יום מוצלח, דידוע שביום הלידה יהיה המזל של אותו אדם חזק ומוצלח, על כן נוהגים שכל אדם יעשה את יום הלידה יום טוב לעצמו (בן יהוידע ברכות דף כח ע"א) כמו כן נוהגים שבאותו יום בעל יום הולדת יקרא לאחר תפילת שחרית פרק תהילים שמספרו כמספר שנותיו ביום ההולדת.

סיפור בפרשת השבוע

מתקיים א"ה מידי יום שבת לפני תפילת חרזית באוצאי שנת 2219:15 הכנסת "מנחת שאול" רחוב חרזות 19 נווה מנחם על ידי בנש"ק הרה"ג רבי **שלמה טוויטאן** שליט"א
 ר"ק "ק"ק"מ עמ"ג בירושלים
 תפילת חרזית כקשר דקות לפני 3 אט השבת
 הציבור מוזמן להשתתף

שפע ברכות וברכת מזל טוב

לכבוד הרה"ג רבי אברהם טולידאנו שליט"א ולהרה"ג רבי ישועה אלקריף שליט"א ודעיתו שתחי' לאוי"ט ולבניהם הרה"ג משה אלקריף שליט"א ודעיתו שתחי' לאוי"ט ולהרה"ג רבי רפאל ברוך טולידאנו שליט"א ודעיתו שתחי' לאוי"ט לדגל נשואי נכדיהם / בניהם החתן אלעזר מנחם הי"ו עב"ג הכלה רבקה שתחי' בשעה טובה ומוצלחת יהי רצון שתשרה שכינה בניהם ויזכו לבנות בית לכבוד לתהילה ולהפארת בישראל ותראו מהם בעה"ת דוד ישרים ומבורך

הודעה לציבור תושבי גבעת זאב ה' עליהם יחיו

הגנו להודיעכם שהבתים החדשים "בנריקה" שלידי שכונת משה"ב, נכללים ומקפים בעירוב גבעת זאב יע"א. וצורפו לעירוב גבעת זאב ובזכות שמירת שבת כהלכתה נוכח לגאולה וישועה בקרוב בצפיית ראיית הישועה השלימה על עמו ונחלתו

קורס הכשרת מדריכות כלה וגם לתועלת האישי
 קורס מקצועי ויסודי, 13 מפגשים, ימי שני 19:30-22:30 בני ברק
 המדריכה: י. רובינשטיין שתחי' לאוי"ט
 052-7613824 ארגון נתיבותיה

שפע ברכות וברכת מזל טוב

לכבוד מר יוסף ישי הי"ו ולדעיתו רות שתחי' לאוי"ט לדגל נישואי בנם החתן עדיאל הי"ו עב"ג הכלה נופר כהן שתחי' בשעה טובה ומוצלחת יהי רצון שתשרה שכינה ביניהם ויזכו לבנות בית לכבוד לתהילה ולהפארת בישראל ותראו מהם בעה"ת דוד ישרים ומבורך

איחוד אבא ובניס ביום שבת קודש

בבית הכנסת "מנחת שאול"
 ציבור האבא והבניס מוסמכים להלל
 באיחוד אבא ובניס מלקיים א"ה מידי שבת
 בשעה 16:30 בבית הכנסת "מנחת שאול" השכונת נוה מנחם
 אבניס המשלמים יחולקו מתקיים
 בהרכב "זכא כהןך איחודי ה' וכה שלום כהןך"

שפע ברכות וברכת מזל טוב

לכבוד מר אריה זדה הי"ו ולדעיתו ענת שתחי' לאוי"ט לדגל נישואי בנם החתן דניאל משה הי"ו עב"ג הכלה עמית שתחי' בשעה טובה ומוצלחת יהי רצון שתשרה שכינה ביניהם ויזכו לבנות בית לכבוד לתהילה ולהפארת בישראל ותראו מהם בעה"ת דוד ישרים ומבורך

רישום תלמידים לקייטנות דתיות

על ההורים להקפיד על רישום בניהם וזנותיהם הי"ו
 מאסגרת קייטנה דתית בלג
 בשעות האוכל, רחצה נפרדת, תפילות סיפורי תורה וכו'.
 ולשואלים יעם וקליהם תבוא ברכת 216
 בזכות "זכא כהןך ליאודי ה' ורז שלום כהןך"

שפע ברכות וברכת מזל טוב

לכבוד מר אייל חברוני הי"ו ולדעיתו יפעת שתחי' לאוי"ט לדגל נישואי בנם החתן דוד הי"ו עב"ג הכלה בתיה כהן שתחי' בשעה טובה ומוצלחת יהי רצון שתשרה שכינה ביניהם ויזכו לבנות בית לכבוד לתהילה ולהפארת בישראל ותראו מהם בעה"ת דוד ישרים ומבורך

שיעור בהלכות ימי בין המצרים

על ידי הרב יוסף טולידאנו שליט"א
 הרב המקומי
 השיעור יתקיים א"ה ביום שבת קודש פנחס
 בבית הכנסת "מצפה שמואל" רחוב ערוגות 19 גבעת זאב
 בשעה 17:30 תפילת מנחה בשעה 18:00
 הציבור מוזמן להשתתף

שפע ברכות וברכת מזל טוב

לכבוד חבר המועצה המקומית הרב ישראל ריבון שליט"א מייסד תלמוד תורה "היכל התורה" מיסודו של אביו הרה"ג רבי גבריאל ריבון שליט"א שעל יד רשת מוסדות נחלת מאיר למנהל הרב אביעד דודון שליט"א וצוות המלמדים ה' עליהם יחיו ולתלמידי תלמוד תורה היכל התורה לדגל קבלת הסיודור בשעה טובה ומוצלחת יהי רצון שיתקבלו תפילותיכם ברחמים וברצון לפני אדון כל חיזקו ואמצו ויהי ה' עליכם

חרומת הנייר להדפסת הגלינות לזיכוי הרבים

לזכרם ולעילוי נשמתם של זהבה בת שושנה ע"ה * אליהו בן זהבה ז"ל * נתנאל בן אירן ז"ל * פרץ (פרגז) בן שרה ז"ל * אליהו ז"ל בן דבורה שתחי' * בנימין בן זהבה ז"ל * אשר ז"ל בן דבורה שתחי' * יעקב ז"ל בן דבורה שתחי' * בנימין ז"ל בן סימה שתחי' * שיי ז"ל בן שרה שתחי' * רונן בן רוזי ז"ל ת.ג.ב.ה.
 לרפואת חיה חנה בת ארונה אדל שתחי' * לרפואת חיה בת טובה שתחי' לאוי"ט * לרפואת חנה בת ויולט שתחי' * לרפואת מרים בת סופי שתחי' * לרפואת אילנה בת אושרת שתחי' * לרפואת מנשה בן נאג'יה הי"ו * לרפואת יצחק חיים בן רחל שלה הי"ו
 צדקתם של התורמים תעמוד לעד, להתברך בכל מילי דמיטב, אמן.

מי שמעונין לקבל כל שבוע את העלון במייל

שישלח בקשה למייל dfshabat@gmail.com